

Σύστημα λουφέ με φερετζέ

Μόνον όσοι εμπορεύονται τους καημούς του Λαού και οι ιδεοληπτικοί αρνούνται να δουν ότι, ανεξάρτητα από το Μνημόνιο, πρώην και επόμενο, αποκλείεται να σωθεί η χώρα και να ευημερήσουν αληθινά πια οι Έλληνες εφόσον δεν εκπληρωθούν ταυτόχρονα τρεις δυσχερέστατοι αλλά θανάσιμα αναγκαίοι όροι:

1^{ον} Εκ βάθρων ανασυγκρότηση, απολύμανση και θωράκιση του Δημοσίου,

2^{ον} Ισονομία και ισοπολιτεία όλων με αδιάσειστα τεκμήρια και αυστηρή συνέπεια,

3^{ον} Τιμωρία κάθε πολιτικής συναλλαγής με το Δημόσιο, τα Μ.Μ.Ε., το Κεφάλαιο, τις συντεχνίες και τους πολίτες.

Οι δύο πρώτοι όροι προϋποθέτουν αλληλοδιάδοχες αποφασισμένες κυβερνήσεις. Ήδη γίνονται τα πρώτα βήματα αλλά ο δρόμος είναι μακρύς. Πολύ δυσχερέστερος είναι ο τρίτος όρος διότι προϋποθέτει ότι θα αλλάξουν την κατεστημένη νοοτροπία τους οι περισσότεροι Έλληνες. Διαφορετικά οι δύο πρώτοι όροι, ακόμη και άμα επιτευχθούν, θα ακυρωθούν αργά ή γρήγορα. Στον βαθμό που επιτυγχάνονται, όμως, μπορεί να εμπνέουν βαθμιαία ολοένα μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και να στρατεύσουν πολίτες της κρίσιμης μάζας στη δική τους πλέον ριζική αλλαγή. Άριστος οϊωνός εν προκειμένω είναι η απίστευτη υπομονή με την οποία όλοι σχεδόν οι Έλ-

λγνες, ιδιαίτερα οι ενδεέστεροι, υφίστανται τα βίαια και άδικα μέτρα της λιτότητας αλλά και τις σειρήνες των αντιμνημονιακών επί τέσσερα συνεχή έτη. Ωστόσο, η στάμνα πάει πολλές φορές στη βρύση αλλά μια φορά σπάει!...

Στους καιρούς μας οι βαθυστόχαστοι αναλυτές, επαναλαμβάνουν αενάως ότι αίτια της κρίσης είναι το πελατειακό κράτος και η αυτοδιάλυση του πολιτικού συστήματος μετά τη Μεταπολίτευση. Έτσι είναι. Όταν, όμως, ανακαλύπτεις εκ των υστέρων τα δύο αυτά αίτια, είναι σαν να ανακαλύπτεις την Αμερική ή την πυρίτιδα. Πού ζούσαν και πού φωμίζονταν όλοι αυτοί μέχρι το 2010; Πολύ αργά ανακαλύπτουν την Ελλάδα. Και ντιπ τυφλά την περιορίζουν στη Μεταπολίτευση. Λησμονούν τα εκατόν πενήντα προηγούμενα χρόνια της και την αληθινή Ιστορία της. Αλλά δίχως Ιστορία δεν υπάρχει εθνική αυτογνωσία και χωρίς εθνική αυτογνωσία δεν υπάρχει σωτηρία.

Οι νεωτερικοί και οι ευρωπαϊστές πρώτης γενιάς διακηρύσσουν ότι το ελληνικό πρόβλημα θα λυθεί αυτόματα μόλις εισαχθούν ο Διαφωτισμός και οι ευρωπαϊκοί θεσμοί. Ξεχνούν ότι το πρώτο Σύνταγμα, που ψήφισε η Α΄ Εθνική Συνέλευση των Ελλήνων, εισήχθη απόφιο από την Ευρώπη, το διεπότιζε βαθιά ο Διαφωτισμός και ήταν ένα από τα δημοκρατικότερα του Κόσμου. Ευρωπαϊκά, επίσης, ήσαν τα Συντάγματα του 1843, του 1863 και τα επόμενα. Αρτιότερο, πιο σύγχρονο και μακροβιότερο το Σύνταγμα του 1974. Μάλλον, λοιπόν, δεν είναι στραβός ο γιαλός αλλά στραβά αρμενίζουμε πάντα.

Ψηφίζουμε τα Συντάγματα και, από το 2010, τα Μνημόνια για να μην τα εφαρμόζουμε. Ακόμη και μυριάδες νόμους, βέβαια. Είναι ο εξ Εσπερίας φερετζές που κρύβει το αληθινό πρόσωπο της Ελλάδος: πελατειακό κράτος και βαθιά διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα συναλλαγής και λαφυραγωγίας.

Στο λαμπρό βιβλίο του *Οι Κληρονομίες των Ελλήνων*, ο καθηγητής Άρνολντ Τούνμπε, ο μέγιστος ίσως των ιστορικών του 20ού

αιώνας, διαπιστώνει: «Οι Έλληνες καθυπέβαλαν τον εαυτόν τους σε μιαν εξωτική, δυτικού τύπου, διακυβέρνηση». Αυτή η εξωτική διακυβέρνηση διασπά τις κληρονομίες μας και ενδίδει στις αδυναμίες μας. Επιβεβαιώνει και διαιωνίζει το εντός μας σχίσμα. Διότι, κάτω από το δυτικό ένδυμα διακυβέρνησης, το δυτικοφανές Κράτος ενσωμάτωσε και διαιωνίζει προηγούμενα δίκτυα κοτζαμπάσηδων, αρχιερέων και αρματωμένων που διοικούσαν τις Κοινότητες επί Οθωμανών. Αλλά τότε λειτουργούσε ο πατρώος κοινοτικός βίος που διασφάλιζε την επιχώρια αυτονομία, οργάνωνε την οικονομία και συνέιχε την τοπική κοινωνία, ενώ υπάκουε στα πατροπαράδοτα ήθη και έθιμα τα οποία εξέφραζαν ένα αυτοφυές Ελληνικό Δίκαιο και αντιμετώπιζαν κάθε κάτοικο ως αδιαίρετο μέλος της Κοινότητας, δηλαδή της πόλεως όπως συνέβαινε ανέκαθεν από τα αρχαιότερα χρόνια. Τον κοινοτισμό και το άγραφο αλλά υπερισχύον αυτοφυές Ελληνικό Δίκαιο είχε αναλύσει εκτεταμένα ο σοφός δάσκαλός μου Νικόλαος Πανταζόπουλος, καθηγητής του Ρωμαϊκού και του Ελληνικού Δικαίου. Τη χαριστική βολή τού έδωσε ο ανελλήνιστος «Καλλικράτης» που εισήγαγε εξ Εσπερίας ξένο σύστημα. Αποτελείώνει ήδη την ελληνική ύπαιθρο.

Ο κορμός της πρώτης ανεξάρτητης Ελλάδας ήταν ο Μοριάς και έτσι το μικρό ελλαδίτικο κράτος ταυτίστηκε —ακόμη ταυτίζεται— με το εκεί «παρ' ημίν μωραϊτικόν σύστημα» όπως εξηγεί ο λαμπρός καθηγητής Απόστολος Βακαλόπουλος. Στο βιβλίο του Ανατολικά της Εδέμ ο διαπρεπής καθηγητής Ιστορίας του Νέου Ελληνισμού Γιάννης Κολιόπουλος, πιστός ευρωπαϊστής, σημειώνει:

«Το πολίτευμα των Ελλήνων διαμόρφωσαν εντέλει οι πρόκριτοι, οι αρχιερείς και οι καπετάνιοι με τη βοήθεια των εξ Ευρώπης φιλελευθέρων διανοουμένων. Ήταν το σύστημα των προεστώτων που είχε αναπτυχθεί κατά τη διάρκεια της οθωμανικής κυριαρχίας, σύστημα γηγενές και οικείο, “σύστημα Μωραϊτικόν”. Τα δημοκρατικά Συντάγματα της εποχής αλλά και μεταγενεστέρων εποχών ήσαν ασκήσεις επί χάρτου και κατέληξαν μνημεία της εθνικής

μυθολογίας. Δεν αποτελούσαν παρά φύλο συκής του γηγενούς συστήματος που απέδειξε απaráμιλλη αντοχή. Η φιλελεύθερη Δημοκρατία, ένα από τα κορυφαία επιτεύγματα του Δυτικού Πολιτισμού, υπηρέτησε και γιγάντωσε αυτό το γηγενές σύστημα και κατέληξε θεραπαινίδα του. Η πολιτική υπήρξε ο μάντας που κινούσε δια των εκλογών το σύστημα, ο τροφοδότης των δημοσίων υπηρεσιών με θεσιθήρες πελάτες των πολιτικών, το όχημα που οδηγούσε στη γη της επαγγελίας».

Χαλιναγωγούμενο έτσι από τους πολιτικούς νομείς του αυτό το ψευδεπίγραφο Κράτος, με ελάχιστα φωτεινά διαλείμματα, λησμονεί στην πράξη ότι στη δυτική διακυβέρνηση όλοι οι πολίτες του έχουν ίσα δικαιώματα και καθήκοντα, ίσες ευκαιρίες και ίση κρατική προστασία. Αυτά τα πολιτικά δικαιώματα τα αναγράφει πανηγυρικά στο κάθε Σύνταγμά του αλλά τα παραβιάζει ασύστολα με τις πράξεις του και την απραξία του.

Εξαιτίας αυτής της διχασμένης κρατικής προσωπικότητας, ο Έλληνας τελεί συνεχώς σε αμφίδρομη εμπόλεμη κατάσταση με το Κράτος του και ταυτόχρονα σε συναλλαγή βαθιάς φθοράς με τους πολιτικούς εκπροσώπους του που το νέμονται σαν προσωπικό τους και κομματικό τιμάριο.

Αυτός ο αιμομικτικός δεσμός παρήγαγε ουσιαστικά την ολόπλευρη κρίση του 21ου αιώνα στην οποία βύθισε άτανδρη την Ελλάδα το πολιτικό προσωπικό της. Ουδέποτε, όμως, έπαυσε να παράγει κρίσεις και να διχάζει. Στο επόμενο άρθρο.